

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. MPSV-2015/261383-924/2, sp. zn. SZ/MPSV-2015/261383-924

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. ledna 2016, č. j. MPSV-2015/261383-924/2, sp. zn. SZ/MPSV-2015/261384-924 bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) odvolání zamítnuto a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky ve Zlíně ze dne 19. 11. 2015, č. j. 73272/2015/ZLI (dále též „správní orgán I. stupně“ či „Úřad práce“) bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Úřadu práce ze dne 19. 11. 2015 nebyla žalobci přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje v souladu s § 2 odst. 5 písm. a) a § 61 a § 67 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPHN“).

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 20. 1. 2016, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Dne 14. 3. 2016 podal žalobce žalobu, v níž nesouhlasil s napadeným rozhodnutím. Jeho žalobní argumentace se v podstatě ztotožňovala s obsahem odvolání, kdy poukázal na opakované porušování zákona o hmotné nouzi ze strany správního orgánu, tj. Úřadu práce ČR – krajská pobočka ve Zlíně, kde jeho pracovníci zneužívají svého postavení svým konáním, kterým jej opakovaně ohrožují na životě, ačkoliv je jim známa jeho svízelná sociální situace. Správní orgán zneužívá svého postavení ve věcech základního nároku pro nevyláčení dávek základních životních potřeb, čímž mu vznikají další soudní spory ve věcech vyplývajících ze správních rozhodnutí. Stěžoval si, že i žalovaný opakovaně vůči němu postupuje v rozporu s Ústavou ČR tím, že opakovaně porušuje jeho základní lidská práva. Uvedl, že je nezaměstnaný, nepobírá podporu v nezaměstnanosti ani žádnou dávku hmotné nouze.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 4. 2016 uvedl genezi správního spisu i právní závěr, o který opřel rozhodnutí Úřad práce i žalovaný. Žalobce podal žádost o dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu doplatku na léky dne 20. 10. 2015 a dne 9. 11. 2015. K žádostem doložil doklad o úhradě léků zakoupených v lékárně ve výši 163 Kč.

K žalobním námitkám, které se týkaly především výhrad žalobce, že dochází k jeho diskriminaci a ohrožení na životě, je porušován zákon o zaměstnanosti, zákon o pomoci v hmotné nouzi, Ústava ČR, mezinárodní práva i další zákony, rovněž, že dochází i ke zneužití pravomoci ministerstva práce a sociálních věcí, odkázal žalovaný na § 5 odst. 2 písm. a) ZPHN, který dává orgánům pomoci v hmotné nouzi právo na základě správního uvážení určit, zda bude danou osobou vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům považovat za osobu v hmotné nouzi pro konkrétní požadovaný výdaj. Posuzování stavu hmotné nouze pro účely mimořádné okamžité pomoci je věcí uvážení správního orgánu pomoci v hmotné nouzi a vychází z podrobného prošetření celkových sociálních a majetkových poměrů žadatele o dávku, jeho příjmu a zhodnocení odůvodněnosti konkrétního požadovaného výdaje. Tím, že žalobci nebyly přiznány dávky mimořádné okamžité pomoci k úhradě doplatků na léky, nemohlo dojít k jeho diskriminaci ani ohrožení zdraví ani porušení Ústavy ČR, neboť doplatky na léky patří mezi náklady na zdravotní péči a je nutné je řešit v rámci systému zdravotnictví, nikoliv v rámci systému pomoci v hmotné nouzi. Podle § 15 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, v každé skupině léčivých látek se ze zdravotního pojištění vždy plně hradí nejméně jeden léčivý přípravek. Také na základě stanoviska Ministerstva zdravotnictví má každý lékař možnost všechny zdravotní komplikace řešit lékem bez doplatku a v případě, že takový lék není možné ze zdravotního důvodu předepsat, může příslušná zdravotní pojišťovna ve výjimečných případech uhradit léčivo, jinak zdravotní pojišťovnou nehrzenou, je-li její poskytnutí z hlediska zdravotního stavu pojištěnce jedinou možností. Z uvedeného vyplývá, že úhrady za léky spadají do systému zdravotnictví a zdravotní péče, proto nelze ze systému pomoci v hmotné nouzi úhradu doplatku za léky poskytovat.

Dále žalovaný konstatoval, že posuzování stavu hmotné nouze pro účely dávky mimořádné okamžité pomoci vychází zejména z podrobného prošetření celkových sociálních a majetkových poměrů žadatele. Za tímto účelem jsou zaměstnanci úřadu práce v souladu s § 63 odst. 1 ZPHN oprávněni na základě souhlasu žadatele o dávku vstupovat do obydlí s cílem provádět sociální šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši. Žalovaný na základě uvedených skutečností i s odkazem na odůvodnění rozhodnutí úřadu práce navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o mimořádnou okamžitou pomoc podaná dne 9. 11. 2015 u Úřadu práce ČR – Krajská pobočka ve Zlíně, kterou jmenovaný žádal o dva typy mimořádné okamžité pomoci a to újmu na zdraví a nezbytný jednorázový výdaj (úhrada léků v částce 163 Kč). V předepsaném tiskopisu uvedl, že se mu jedná o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu léků, čímž je přímo ohrožen na životě, k žádosti přiložil prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech, z něhož vyplývá, že má vlastní nemovitost sloužící k jeho bydlení v hodnotě 100.000 Kč v obci, movitý majetek nemá, dále připojil doklad o výši měsíčních příjmů (bez příjmu). Ve spise je zaevidována i listina označená „udělení souhlasu s provedením sociálního šetření“ s poučením žadatele o dávku podle § 63 ZPHN ze dne 9. 11. 2015 vlastnoručně podepsaná žalobcem, v němž po poučení uvedl: *„nesouhlasím s provedením sociálního šetření podle § 63 zákona č. 111/2006 Sb., nejedná se totiž o právo vstupu sociálních pracovníků do bydlení. Toto šetření nemá nic společného s ohrožením na životě a osobou v nouzi“*.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 19. 11. 2015, č. j. 73272/2015/ZLI sp. zn. UP/235959/2015/HN nebyla přiznána žalobci dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje s odůvodněním, že správní orgán vzhledem k účelu, na který byla žádost určena – úhrada jednorázového výdaje (úhrada léků v částce 163 Kč) vedl tuto žádost jako žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Pro přiznání nároku na tuto dávku je třeba, aby v souladu s § 63 odst. 1 ZPHN umožnil žadatel provedení sociálního šetření. Tímto šetřením má být prokázáno, že žije ve svém rodinném domě sám bez jiných společně posuzovaných osob, že nevlastní movitý majetek, jehož využitím by mohl zvýšit příjem vlastním přičiněním, případně jiné podstatné okolnosti, které mají vliv na nárok na dávku. Na základě provedeného sociálního šetření je možné posoudit, je-li osobou v hmotné nouzi, jelikož však na formuláři „udělení souhlasu s provedením sociálního šetření“ dne 9. 11. 2015 uvedl, že nesouhlasí se sociálním šetřením podle citovaného paragrafu, neumožnil tak ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo jeho výši. Dále správní úřad konstatoval, že nutno posuzovat i účel požadované dávky pomoci v hmotné nouzi. V případě žalobce se jedná o dávku, která by měla poskytnout úhradu poplatku za léky, k čemuž však dávky pomoci v hmotné nouzi nejsou určeny, jelikož na základě stanoviska Ministerstva spravedlnosti má každý lékař možnost všechny zdravotní komplikace řešit lékem bez doplatku. V případě, že takový lék není možné ze zdravotních důvodů předepsat, může příslušná zdravotní pojišťovna uhradit ve výjimečných případech zdravotní péči, jinak zdravotní pojišťovnou nehrzenou, je-li její poskytnutí z hlediska zdravotního stavu pojištěnce jedinou možností. Žalobce podal odvolání proti citovanému rozhodnutí, o němž žalovaný rozhodl dne 20. 1. 2016, č. j. MPSV-2015/261383-924/2, sp. zn. SZ/MPSV-2015/261383-924.

V předmětné věci na žádost žalobce bylo nařízeno jednání dne 30. listopadu 2017, ke kterému se však žalobce nedostavil, ačkoliv byl včas a řádně předvolán, neúčast neomluvil.

Žalovaný v písemném podání ze dne 28. 11. 2017 z důvodu pracovního zaneprázdnění omluvil neúčast při jednání, nenavrhoval odložení jednání.

Právní posouzení

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud při svém rozhodování vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Přednostně se zabýval posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45,*

nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“ Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“.* Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že *„... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“.* V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“.* Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by

se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Optikou shora uvedeného na základě nastoleného právního režimu soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zjištěna nebyla.

Úřad práce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že důvodem nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci bylo neumožnění ověření skutečností rozhodných pro vznik nároku na dávku nebo její výši, jelikož žadatel neposkytl souhlas s provedením sociálního šetření. Dle názoru soudu však **bylo prvořadé posouzení a zhodnocení zda požadovaný výdaj tj. úhrada léků v částce 163 Kč je jednorázovým výdajem ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) ZPHN či nikoliv** a teprve následně poté zkoumat další podmínky nároku na dávku, ke kterým patří také udělení souhlasu s provedením sociálního šetření dle § 63 odst. 1 ZPHN. V této souvislosti je třeba vycházet z právního režimu zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů dle kterého má každý lékař možnost všechny zdravotní komplikace řešit lékem bez doplatku a v případě, že takový lék není možné ze zdravotního důvodu předepsat, může příslušná zdravotní pojišťovna ve výjimečných případech uhradit léčivo jinak zdravotní pojišťovnou nehrazenou, je-li její poskytnutí z hlediska zdravotního stavu pojištěnce jedinou možností (§ 15 odst. 5 citovaného zákona). Teprve na základě tohoto objektivního posouzení by bylo třeba následně zkoumat i další podmínky nároku na dávku mimo jiného udělení souhlasu s provedením sociálního šetření dle § 63 odst. 1 ZPHN dle kterého jsou „zaměstnanci orgánu pomoci v hmotné nouzi na základě souhlasu žadatele o dávku příjemce dávky a osob společně posuzovaných oprávnění v souvislosti s plněním úkolu podle tohoto zákona vstupovat do obydlí, v němž tyto osoby žijí a to s cílem provádět sociální šetření. Oprávnění k této činnosti jsou povinni prokázat služebním průkazem společně se zvláštním oprávněním vydaným příslušným orgánem pomoci v hmotné nouzi jako doložkou služebního průkazu. Toto zvláštní oprávnění obsahuje označení účelu vydání, číslo služebního průkazu, jméno popř. jména a příjmení zaměstnance a identifikační údaje vydávajícího orgánu pomoci v hmotné nouzi. O sociálním šetření podle věty první se vždy učiní záznam ve spise“. Byl-li by požadovaný výdaj jednorázovým výdajem ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) ZPHN pak ze správního spisu je zřejmé, že pro jeho přiznání by byla dána překážka na straně žalobce, který výslovně prohlásil, že nesouhlasí s tímto šetřením, čímž by se pak zbavil možnosti vyhodnocení stavu hmotné nouze pro nárok na uvedenou dávku a prošetření jeho celkových sociálních a majetkových poměrů.

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, které však soud částečně modifikoval pokud se týká odůvodnění nesplnění zákonných podmínek na příslušnou dávku mimořádné okamžité pomoci, jak výše konstatováno. Soud proto uzavírá, že ve správním řízení nedošlo k tak zásadnímu právnímu pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. byla žaloba zamítnuta.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který však neměl právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.